

Από παλιά, κάποιοι επιχειρούσαν να κάνουν καλύτερους κάποιους άλλους. Αυτή η νοοτροπία πήρε το όνομα της ηθικής, πίσω απ' αυτήν, όμως, εθεδεύουν οι πιο ποιητικές τάσεις των ανθρώπων. Αποκαλούμε "εξευγενισμό" την εξημέρωση των πρωτόγονων, καθώς και την ανατροφή κάποιου συγκεκριμένου ανθρώπινου τύπου, όμως, αυτές οι ονομασίες, που θυμίζουν ζώα, είναι αλήθειες για τις οποίες οι ιερείς, αυτοί δηλαδή που "εξυψώνουν" τον άνθρωπο, δεν ξέρουν ούτε επιθυμούν να ξέρουν τίποτα. Όταν ακούμε τη λέξη "καλύτερευση" για την εξημέρωση του ζώου, τη νιώθουμε σαν κάτι αστειό. Μήπως τα ζώα καλύτερευουν στα θηριοτροφεία; Όχι, στην πραγματικότητα, δεν κάνουν άλλο παρά να τα εξασθενίζουν, να τους αφαιρούν τη δύναμη, καθιστώντας τα λιγότερο επικίνδυνα, αλλά μόνο με τον τρόπο και την καταπίεση και τη θλίψη που τους επιβάλλουν. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τα εξημερωμένα ανθρώπινα όντα που οι κληρικοί και οι πρόσβεις της ηθικής, "εξευγένισαν".

Κατά τα πρώτα χρόνια του μεσαίωνα, τότε που η εκκλησία δεν έμοιαζε με τίποτε άλλο παρά μ' ένα τεράστιο θηριοτροφείο, γινόταν ένα συστηματικό κυνήγι στο αντίτυπο κάθε όμορφου, ξανθού κτήνους, δηλαδή, ένας "εξευγενισμός" των Γερμανών, για παράδειγμα. Και τι αποτέλεσμα είχε όλη αυτή η "εξύψωση"; Οι ωραιοί αυτοί Γερμανοί που "βελτιώθηκαν", απόκτησαν την όψη ενός ανθρώπινου αποβγάλματος, ήταν οι εκπρόσωποι της αμαρτίας τους οποίους φυλάκισαν μέσα στις πιο καταστρεπτικές σκέψεις. Έπεσαν μέσα στα κλουβιά τους, ανήμποροι, εκμηδενισμένοι κι άρχισαν να μισούν, τόσο τον εαυτό τους όσο και τα ίδια τα ένστικτα της ζωής, άρχισαν να νιώθουν έχθρα και καχυποψία για όσους είχαν, ακόμη, το προνόμιο να είναι δυνατοί κι ευτυχημένοι. Να πώς τους έκαναν "χριστιανούς". Κάτι παρό-

μοιο γίνεται και στην πάλη με το ζώο: για να το κάνουμε "ήμερο", δηλαδή, για να το εξασθενίσουμε, χρειάζεται να το καταστήσουμε άρρωστο. Η εκκλησία το κατάλαβε αυτό και προσπάθησε να παραμορφώσει τ' ανθρώπινα όντα εξασθενώντας τα και ισχυριζόμενη ότι τα εξύψωσε και τα τελειοποίησε!

Τώρα, ας μελετήσουμε την ηθική, τη διαπαιδαγώγηση των ειδών ή, μάλλον, ενός συγκεκριμένου είδους: έχουμε ένα τρανταχτό παράδειγμα, το παράδειγμα της ηθικής των Ινδιών που προέρχεται από τη θρησκεία του ΜΑΝΟΥ, και που θέτει το ζήτημα ότι πρέπει ν' ανατραφούν, ταυτόχρονα, τουλάχιστον τέσσερις ράτσες: μία ράτσα από κληρικούς, μία ράτσα από πολεμιστές, μία από εμπόρους και αγρότες και μία από δούλους.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάτι τέτοιο θυμίζει θηρία και τους δαμαστές τους, ένα θηριοτροφείο. Μια τέτοια ανατροφή προϋποθέτει ένα ανθρώπινο γένος, πο-λύ πιο ημερωμένο και συνετό, προκειμένου για τη σύλληψη ενός τέτοιου σκοπού. Αναμφισβήτητα, αν μπορούσαμε να ξεφύγουμε από τη νοσηρή ατιμόσφαιρα του νοσοκομείου και της σκλαβιάς που αποπνέει η Χριστιανική ηθική, θ' ανασαίναμε λίγο ελεύθερο αέρα, θα παίρναμε κάποια γέυση απ' αυτό τον πιο υγιεινό και πιο ανώτερο κόσμο. Και, μάλιστα, θ' αντιλαμβανόμαστε πόση μιζέρια περιέχει και πόση δυσωδία αποπνέει η Καινή μας Διαθήκη, σε σύγκριση με τους νόμους του ΜΑΝΟΥ. Δεν αντιλέγω πως και η δική τους ηθική είναι σκληρή, όχι όμως, με την έννοια της καταπολέμησης των ζωικών ενστικτων, αλλά αντίθετα, με την καταπολέμηση κάθε ιδέας που αντιτίθεται στη ζωώδη φύση του ανθρώπου, με την αντίληψη που δεν επιτρέπει να τον εξασθενίσουν και να τον εκφυλίσουν.